

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: J. H., narozený X, bytem X,
zastoupený: JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, se sídlem K
Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, Odbor dopravy a silničního
hospodářství, IČO: 70891168, sídlem Závodní 353/88, 360 06
Karlovy Vary

v řízení o žalobě ze dne 22. 8. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j.
KK/1012/DS/23-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. KK/1012/DS/23-3 i jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odbor dopravy ze dne 22. 2. 2023, č. j. 4764/OD-P/23 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Emila Flegela částku 15 342 Kč na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary, odbor dopravy, ze dne 22. 2. 2023, č. j. 4764/OD-P/23 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**) byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení 17 odst. 5 písm. b) a písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **silniční zákon**), a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti, neboť dne 13. 8. 2021, v 22:44 hodin, na pozemní komunikaci I/6, u obce Bochov, ve směru jízdy na Prahu, řídil jízdní soupravu složenou z tahače zn. DAF, spz X a přípojného vozidla spz X, kde na 94 km předjížděl osobní vozidlo zn. Opel, spz X, řízené řidičem T. H., v době, kdy se nemohl bezpečně zařadit před předjížděné vozidlo, neboť v protisměru jelo nezjištěné osobní vozidlo, jehož řidiče při předjíždění bezprostředně ohrozil, kdy tento musel zajet až za vodorovnou dopravní značku V4 „vodící čára“, aby zabránil střetu s předjíždějící jízdní soupravou a dále bezprostředně ohrozil řidiče H., na kterého najel tak, že řidič H. musel změnit směr své jízdy a vyjet částečně mimo pozemní komunikaci, na přilehlé parkoviště, aby zabránil kolizi s jízdní soupravou. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil podáním odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou naříkaným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

3. V žalobě namítal žalobce předně to, že videozáznam poskytnutý svědkem H., byť jej žalobce považuje za fragmentární povahy a účelově sestříhaný, prokazuje především to, že tento se spolu s další nezjištěnou osobou, jedoucí v jiném motorovém vozidle, telefonicky domlouval na porušování dopravních předpisů spočívajících v záměrně pomalé jízdě, resp. vybrždění a následným zrychlováním při snaze těchto vozidel je předjet. I kdyby tedy bylo prokázáno, že vozidlo svědka H. předjíždělo právě vozidlo řízené žalobcem, což prokázáno nebylo, nejednalo by se ze strany žalobce o nedovolené jednání, neboť svědek H. bezdůvodně pomalou jízdou 65 až 70 km/h v místech, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h (pro nákladní dopravu pak 80 km/h) porušil ust. § 18 odst. 2 písm. b) silničního zákona a dále ust. § 17 odst. 4 téhož zákona, neboť svědek v době, kdy byl předjížděn, záměrně zrychlil až na výslednou rychlost 101 km/h tak, aby předjetí svého vozidla zabránil. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když se žalovaný v rámci odvolacího řízení nevypořádal s námitkou stran neprokázání osoby pachatele. Žalobce v tomto směru poukázal na to, že z pořízeného videozáznamu nelze jednoznačně identifikovat vozidlo žalobce, potažmo samotného řidiče, kterým by měl být právě žalobce. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i v další, dle jeho názoru, nevypořádané odvolací námitce. Ta spočívala v tvrzení žalobce, že se žalovaný nijak nezabýval skutečností, že kdyby svědek během přejíždění svého vozidla úmyslně nezvýšil rychlost, a to až téměř na dvojnásobek původní rychlosti, tak by se nákladní vozidlo před předjížděné vozidlo bezpečně zařadilo. Uvedené doplnil žalobce svými výpočty. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 11. 9. 2023 žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce od sebe odvrací obvinění ze spáchání přestupku tvrzením, že přestupku se dopustil řidič H. svojí bezdůvodně pomalou jízdou, kterou se žalobce rozhodl vyřešit předjetím. Žalovaný se s touto námitkou neztotožnil. Ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ukládá řidičům povinnost řídit se významem dopravních značek, ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona ukládá řidiči vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg povinnost jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod. Pan H. při výslechu svědka uvedl, že od obce Bochoj jel rychlostí 80-85 km/hod. a pokud jel rychlostí nižší, pak to bylo proto, že se držel významem svislé dopravní značky, která upravovala nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/hod. K nebezpečnému předjíždění došlo v pozdních večerních hodinách, kdy byla snižena viditelnost a řidiči měli rovněž povinnost řídit se ustanovením § 18 odst. 1 silničního zákona. Pokud dle vyjádření žalobce jel řidič H. rychlostí nižší, než je nejvyšší dovolená rychlost mimo obec, pak se řídil významem shora uvedených ustanovení a v tom lze jen stěží spatřovat znaky přestupkového jednání. Naproti tomu se žalobce za snížené viditelnosti a za situace, kdy se v protisměru blížilo jiné vozidlo (noční doba a přibližující se světla vozidla v protisměru), rozhodl tato ustanovení ignorovat a zahájil předjížděcí manévry. Zcela mimo realitu pak zůstává tvrzení žalobce, že mezi řidičem H. a řidičem P. Ž. došlo k dohodě na tzv. vybrždování jízdní soupravy řízené žalobcem. Z audio stopy předmětné videosekvence zaznívá pouze komentář ke způsobu jízdy jízdní soupravy řízené žalobcem. Žalobce namítá, že spáchání přestupku mu nebylo prokázáno a opakovaně poukázal na bezdůvodně pomalou jízdu řidiče H.. Ani s tímto tvrzením se žalovaný neztotožnil. Tvrzení, že žalobci nebylo přestupkové jednání prokázáno, považoval žalovaný za liché, neboť v průběhu odvolacího řízení žalovaný dospěl k závěru, že zaviněné jednání bylo žalobci prokázáno důkazy provedenými správním orgánem I. stupně. Vedle videosekvence z palubní kamery vycházel správní orgán I. stupně ze svědecké výpovědi pana H. a dále z obsahu spisové dokumentace pořízené orgány Policie ČR. Videosekvence nebyla jediným důkazem, o který se správní orgán I. stupně a následně i žalovaný opírali. Žalobce namítal, že osoba přestupce nebyla na jisto postavena, když videozáznam zachycuje toliko pokus bílého nákladního vozidla o předjetí. Žalobce z rozhovoru mezi řidičem H. a řidičem P. Ž. zachycené videosekvencí dovodil, že se v okolí nacházelo více nákladních vozidel. Žalovaný se s touto námitkou neztotožnil. Žalobce sám rozbil vlastní obranu rozporupnými tvrzeními, když poukázal na pomalou jízdu řidiče H., která jej dle vlastních slov donutila k zahájení předjížděcího manévru, aby následně popřel, že by byl řidičem vozidla, který při předjíždění vytěsnil řidiče H. mimo pozemní komunikaci. Skutečnost, že žalobce byl předmětného dne a v danou hodinu v místě, kde došlo k nebezpečnému pokusu o předjetí, měl žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně za prokázanou obsahem spisové dokumentace Policie ČR, která obsahuje přepis žalobcova oznámení na tísňovou linku 158, svědeckou výpověď řidiče H. a videozáznamem pořízeným kamerou. Žalovaný nezpochybnil, že vozidlo řízené žalobcem neneslo žádné označení dopravce či jiné znaky, dle nichž by byla jeho identifikace zcela jednoznačná. Videosekvence však nebyla jediným provedeným důkazem. Správní orgán I. stupně pak veden zásadou volného hodnocení důkazů zhodnotil všechny provedené důkazy a určil jejich vzájemný vztah. Žalovaný se neztotožnil ani s další námitkou, kdy žalobce namítal, že mu bylo v předjíždění bráněno, když řidič H. jel rychlostí 65 km/hod. a v okamžiku, kdy jej počal předjíždět, řidič H. zrychlil až na 101 km/hod., čímž dokončení předjížděcího manévru znemožnil. Žalovaný k námitce uvedl, že žalobce realitu tendenčně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

upravil. Řidič H. do protokolu o výpovědi svědka uvedl, že za obcí Bochoř byla svislou dopravní značkou snižena rychlost, tedy mu nelze vytýkat, že nejel rychlostí blížící se zákonem dovolené nejvyšší rychlosti jízdy mimo obec. Videozáznam prokazuje, že žalobce počal řidiče H. předjíždět v okamžiku, kdy se v protisměru blížilo blíže nezjištěné vozidlo. Situace, která hrozila vážnou kolizí, pokud by všechna tři vozidla pokračovala ve svém směru jízdy, byli všichni tři řidiči nuceni vyřešit. Řidič protijedoucího blíže nezjištěného vozidla vyjel za vodicí postranní čáru. Žalobce ve snaze zabránit střetu s blíže nezjištěným protijedoucím vozidlem najel vpravo a vytlačil řidiče H. mimo pozemní komunikaci. Pokud by řidič H. nevyjel vpravo, mimo pozemní komunikaci, byl boční střet s jízdní soupravou žalobce velmi reálný. Řidič H. měl jízdní soupravou zakrytý výhled vlevo a nemohl tedy mít přehled o tom, jaká je situace po levé straně jízdní soupravy. Zrychlení řidiče H. pak považoval žalovaný za logické a správné orgán I. stupně je zcela správně pořadil pod jednání v krajní nouzi. S touto úvahou se žalovaný ztotožnil. V další části žaloby žalobce žalovanému vytkl, že se v odvolacím řízení nevypořádal s jím uplatněnou námitkou - výpočtem času a ujeté vzdálenosti potřebných pro bezpečné předjetí. Žalovaný tuto námitku odmítl jako nedůvodnou, když se s uplatněnou námitkou vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný opakovaně poukazoval na rozporuplná vyjádření žalobce. Žalobce popřel, že by se přestupku dopustil, aby následně předložil výpočet, dle kterého měl dostatek času a prostoru k předjetí a tento manévr by dle tohoto výpočtu bezpečně dokončil, pokud by řidič H. nezrychloval. Při svých výpočtech ovšem (takticky) vynechal tu pasáž, že počal předjíždět v okamžiku, kdy se v protisměru blížilo blíže nezjištěné vozidlo, které žalobce svým manévrem ohrozil a sám žalobce, při snaze zabránit tomuto střetu vybočil náhle vpravo ze svého směru jízdy, přičemž vytlačil řidiče H. mimo pozemní komunikaci. Správné orgány obou stupňů posuzovaly nebezpečné chování žalobce, který se rozhodl předjíždět v okamžiku, kdy mu bezpečné předjetí neumožňovala dopravní situace. Prostý výpočet potřeby prostoru a času k bezpečnému předjetí vychází z ideálního stavu bez toho, že by žalobce pamatoval na pohyb dalších vozidel na pozemní komunikaci. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

5. V replice žalobce ze dne 20. 9. 2023 žalobce uvedl, že pomine-li skutečnost, že vůbec nebylo prokázáno, že v daném místě byla snižena rychlost dopravním značením na 70 km/h, tak pokud žalovaný tvrdí, že svědek jel v místě pomalu kvůli dopravnímu značení a tmě, pak je nevysvětlitelné, jak je možné, že nejvyšší povolená rychlost v místě 70 km/h a „strach ze tmy“ mu nebránily v okamžiku, kdy byl předjížděn, zrychlit až na 101 km/h. Žalovaný dle žalobce tudíž tvrdí, že se svědek během jízdy dopustil ještě dalších přestupků, než pouze bránění v předjíždění, když podle něj měl překročit nejvyšší povolenou rychlost v místě o 31 km/h. Dále spatřoval žalobce vyjádření svědka rozporným, když uvedl, že *„jel rychlostí 80-85 km/hod. a pokud jel rychlostí nižší, pak to bylo proto, že se držel významem svislé dopravní značky, která upravovala nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/hod.“* Dále žalobce sdělil, že neučinil žádná rozporuplná tvrzení. Žalobce nepopíral, že vozidlo svědka předjel, ale nebylo prokázáno, kdy a kde tak učinil či zda se na videozáznamu nachází skutečně vozidlo řízené žalobcem, když svědek byl během své jízdy předjížděn více nákladními vozidly. Žalovaný ostatně ve vyjádření uvedl, že *„nezpochybňuje, že vozidlo řízené žalobcem neneslo žádné označení dopravce či jiné znaky, dle nichž by byla jeho identifikace zcela jednoznačná.“* K uznání viny za spáchání přestupku nepostačuje pouhá možnost, že se přestupku dopustila konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

fyzická osoba, ale toto musí být prokázáno najisto, tedy bez reálné možnosti, že se přestupku dopustil někdo jiný. Videozáznam neidentifikovatelného nákladního vozidla přitom neprokazuje, že se přestupku dopustil právě žalobce. Žalobce závěrem konstatoval, že pokud svědek H. zcela vědomě, cíleně a úmyslně vytvořil v provozu na pozemních komunikacích potenciálně rizikovou či nebezpečnou situaci, a to jednáním, které silniční zákon zakazuje (bránění v předjíždění, překročení nejvyšší povolené rychlosti – bez ohledu na to, zda tato činila 70 nebo 90 km/h, jelikož svědek se během předjíždění rozjel až na rychlost 101 km/h), pak to byl právě on, kdo za takové jednání měl být postižen – jeho přestupkové jednání však správní orgány žádným způsobem neřešily, byť ho v průběhu správního řízení dokonce sám přiznával a byť toto je zcela jednoznačně prokázáno videozáznamy, jež správním orgánům sám poskytl.

V.

Sdělení žalovaného

6. Dne 10. 1. 2024 bylo soudu doručeno sdělení žalovaného datované k témuž dni. Obsahem sdělení bylo konstatování změny silničního zákona. Tato změna se týkala možnosti uložení správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona, který od 1. 1. 2024 již nelze uložit. Současně žalovaný upozornil na skutečnost, že podle usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 104/2013-46 jsou správní soudy i bez návrhu povinny zohledňovat při své rozhodovací činnosti změnu právní úpravy ve prospěch přestupkem postiženého žalobce, a to ve smyslu ustanovení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V důsledku toho žalovaný navrhl, aby soud v případě předestřené postupu, tj. zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému, rozhodl o nákladech řízení dle § 60 odst. 7 s.ř.s. Důvod pro aplikaci navrženého způsobu řešení spatřoval žalovaný v nezaviněné okolnosti případu, kdy postupoval v souladu s v té době účinným zákonem.

VI.

Posouzení věci soudem

7. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci bylo v souladu s § 51 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. rozhodnuto bez jednání.

VII.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: dne 13. 8. 2021, v 22:44 hodin, na pozemní komunikaci I/6, u obce Bochov, ve směru jízdy na Prahu, řídil žalobce jízdní soupravu složenou z tahače zn. DAF, spz: X a přípojného vozidla spz: X, kde na 94 km předjížděl osobní vozidlo zn. Opel, spz: X řízené řidičem T. H. v době, kdy se nemohl bezpečně zařadit před předjížděné vozidlo, neboť v protisměru jelo nezjištěné osobní vozidlo,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jehož řidiče měl při předjíždění bezprostředně ohrozit, když tento musel zajet až za vodorovnou dopravní značku V4 „vodící čára“, aby zabránil střetu s předjíždějící jízdní soupravou a dále měl bezprostředně ohrozit řidiče H., na kterého najel tak, že řidič H. musel změnit směr své jízdy a vyjet částečně mimo pozemní komunikaci, na přilehlé parkoviště, aby zabránil kolizi s jízdní soupravou.

11. Nejdříve se soud vypořádá s námitkou žalobce stran prokázání osoby pachatele předmětného přestupku. Na základě prostudování správního spisu soud došel k závěru, že o osobě pachatele není v tomto případě pochyb a že jím je skutečně osoba žalobce. K tomuto závěru vedl soud řetězec nepřímých důkazů. Soud stejně jako správní orgány po logické úvaze dospěl k závěru, že tyto důkazy ve svém celkovém shrnutí jasně a bez pochybností prokazují osobu pachatele. Ač tedy správní orgány a ani soud nedisponují přímým důkazem (např. zachycením registrační značky jízdní soupravy, fotem nebo video záběrem žalobce v době předjíždění osobního vozidla aj.) jsou dle názoru soudu v tomto případě nepřímé důkazy dostatečně přesvědčivé a prokazující osobu pachatele. Zejména k účelu prokázání osoby pachatele vycházel soud z těchto důkazů - oznámení na linku 158 učiněné žalobcem, obsah podání vysvětlení na Policii ČR ze dne 17. 9. 2021, výtisků z tahače tov. zn. DAF, spz: X, rovněž výpovědi ohledně událostí nastalých později po zastavení jízdní soupravy vedle vozidla pana H. žalobcem a vyřčených nadávek jeho směrem. Veškeré uvedené důkazy spojují žalobce s místem a časem, v němž mělo dojít k vytýkanému jednání. V souladu s výše uvedeným je i skutečnost, že se žalobce doznal k tomu, že v inkriminovaný moment jízdní soupravu řídil. Samotné doznání učiněné v době před zahájením řízení toliko do úředního záznamu samo nepostačuje k prokázání, zda byl v inkriminované době řidičem jízdní soupravy skutečně žalobce, avšak tato informace je v souladu s již predestřenými zjištěními, a proto ji nelze nezohlednit.
12. Důvodnou však shledal soud skupinu námitek brojících jednak proti nedostatečně zjištěnému stavu věci a jednak proti závěrům správních orgánů stran prokázání spáchání předmětného přestupku. Správní orgány obou stupňů vycházely z teze, že žalobce neuváženě započal předjíždět vozidlo pana H. za situace, kdy měl dostatečný výhled před sebe, aby mohl správně usoudit, zda svým jednáním neomezí protijedoucí řidiče stejně jako další účastníky provozu, a to včetně pana H.. Správní orgány poté argumentovaly tím, že pan H. zvýšil rychlost vozidla až v reakci na manévr žalobce, kterým se snažil dostat svoji jízdní soupravu zpět do svého pruhu směru jízdy, čímž měl vytlačit pana H. mimo vozovku na odstavné parkoviště. Pan H. se zvýšením rychlosti svého vozidla měl pouze pokusit zamezit střetu s jízdní soupravou žalobce. Dále správní orgány obou stupňů argumentovaly tím, že žalobce nesprávně odhadl délku doby nutné pro předjetí vozu pana H. a také skutečnost, že mezi vozem pana H. a před ním jedoucím vozidlem nebyl pro žalobce dostatek prostoru k zařazení se zpět do svého směru jízdy.
13. Soud shledal tuto argumentaci správních orgánů za nepodloženou a nedostatečnou. Především dle názoru soudu správní orgány obou stupňů pomíjí několik pro rozhodnutí o věci podstatných faktorů. Mezi tyto faktory řadí soud jednak počáteční moment zvyšování rychlosti vozidla pana H., vzdálenost mezi jeho vozem a před ním jedoucím vozidlem a také okolní situaci na vozovce. Z pořízeného videozáznamu je patrné, že pan H. započal zvyšovat rychlost dříve, než se na videozáznamu objevila jízdní souprava žalobce, která měla dostatečnou rychlost, aby se na krátký moment byla schopná dostat na úroveň před vozidlo pana H.. V tomto směru správní orgány rezignovaly na následující zjištění, která mohla mít zásadní vliv na posouzení skutkového děje. Zejména nebylo zjištěno, kdy žalobce započal

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

svůj předjížděcí manévr či kde se žalobce s jízdní soupravou nacházel, když pan H. začal zrychlovat, ani to, jakou rychlostí vozidlo pana H. předjížděl. Tyto skutečnosti mají vliv na zjištění, zda měl manévr žalobce od počátku šanci na úspěch či byl od počátku marný a neuvážený. Rovněž správní orgány svou vlastní, ničím nepodloženou úvahou, došly k závěru, že před jedoucím vozidlem pana H. nebyl dostatek prostoru pro následné zařazení jízdní soupravy žalobce zpátky do pruhu ve směru jízdy. Tato úvaha správního orgánu postrádá jakoukoliv oporu. Z videozáznamu pana H. nelze pouhým pohledem doznat, zda je prostor mezi ním a před ním jedoucím vozidlem dostatečný pro zpětné zařazení jízdní soupravy žalobce. Současně nelze tento údaj ani z videozáznamu zjistit, pakliže pan H. změnil svou rychlost, což mohlo značně tento prostor změnit oproti době, kdy žalobce započal svůj manévr předjíždění. V poslední řadě rezignovaly správní orgány na zjištění okolní situace, tj. zda se mohl žalobce bezpečně znovu zařadit za vozidlo svědka H., aniž by tím vystavil více účastníků provozu nebezpečí. V takovém případě by bylo na místě uvažovat a jednání v krajní nouzi.

14. Uvedené skutečnosti a zjištění je třeba doplnit odborným vyjádřením či znaleckým posudkem, neboť bude třeba vytvořit modelaci různých variant děje podle vstupních dat. Zejména bude třeba vzít v potaz zrychlení jízdní soupravy žalobce a zrychlení vozu pana H.. Tyto vzájemně porovnat a zjistit, zda by žalobce byl schopen vozidlo pana H. předjet za předpokladu, že ten by nezrychlil. Rovněž bude nutno zjistit, zda by se jízdní souprava žalobce poté, co by ukončil předjížděcí manévr, byla schopna bezpečně zařadit mezi vozidlo pana H. a před ním jedoucí vozidlo, tj. zda byl prostor mezi vozidly dodatečný pro jízdní soupravu žalobce.
15. Rovněž si žalovaný vyžádá celý videozáznam, pakliže to bude stále možné, a zjistí, zda se v místech, jimiž žalobce a pan H. projížděli, skutečně v době spáchání přestupku nacházela dopravní značka upravující rychlost pro daný úsek. Tato zjištění pak pomohou dokreslit kontext celé situace a potvrdit věrohodnost svědka H., neboť ten uvedl v průběhu řízení opakovaně rozporuplné skutečnosti s videozáznamem (úsek s omezenou rychlostí 70 km/h, kdy pan H. údajně dodržoval rychlost, ale současně je z videozáznamu zřejmé, že tuto povinnost porušoval) a poslouží rovněž k vyvrácení či potvrzení tvrzení o údajném úmyslném vybrzdění.
16. Z uvedených důvodů shledal soud žalobu důvodnou a ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, jenž by prokazoval, že se žalobce dopustil předmětného přestupku (**výrok I.**). Dle § 78 odst. 5 s.ř.s. poté zavazuje soud žalovaného svým závazným právním názorem vyjádřeným v odůvodnění tohoto rozsudku.

VIII.

Náklady řízení

17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na výsledek řízení, kdy ke zrušení napadeného rozhodnutí došlo z důvodu nedostatku na straně žalovaného, nepřistoupil soud k aplikaci ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení v celkové výši 12 342 Kč tvořenými odměnou advokáta ve výši 9 300 Kč za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bod 5, § 9

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odst. 4 písm. d) a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a to za přípravu a převzetí věci, sepsí žaloby a repliky ze dne 20. 9. 2023. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč za 3 náhrady po 300 Kč a dále v souladu s § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. i 21 % DPH z uvedených částek ve výši 2 142 Kč a dále 3 000 Kč představující zaplacený soudní poplatek za žalobu. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 6. 5. 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně